

Háy János

A gyerek

(Részlet a regényből)

Mi van? – kérdezték a gyereket a kocsmában, mert bár legtöbbször otthon a verandán ült és ivott, megtörtént, hogy a kocsmát is használta, főleg olyan alkalmakkor, mikor előző este a felesége valamit mondott az ő ottani elfoglaltságáról,

és tegnap mondott. Arra, igaz, nem emlékezett, hogy mit, csak hogy bántó volt és érzéketlen, hogy az ő felesége nem érzi, ami vele van, hogy milyen nehéz annak a feladatnak megfelelnie, amivel a tudományos pálya elmaradása és az igazgatóság jár, s nem mellette áll, hanem önmaga mellett, vagy az anyja mellett, akit eleve utált, legalábbis ekkor már utált a gyerek, mert megváltozott vele a házasságot követően, amikor rájött, hogy ebben a gyerekben tényleg nincs benne az a perspektíva, amit hinni vél, és nem lesz belőle valami nagyobb beosztású ember például a minisztériumban, mint hallotta, hogy a gyerek nagybátyja is valami ilyesmi. Jó, azután, hogy többet megtudott ez az asszony a gyerek családjáról, hisz voltak ünnepek, amikor ott volt, búcsú például, arról a rokonról is kiderült, hogy harminc éve van ugyanazon a szinten. Persze azzal indokolja, hogy itt csak a szakma számít, nem kell neki elköteleznie magát politikai irányban, holott csak a saját tehetségtelenségéről van szó, mert ki az, aki ilyen elvi alapon hagyja

magát szerencsétlennek lenni, meg a családját szegénységben. Ha meg tényleg így van, s különben lenne adottsága arra, hogy előrébb kerüljön másfélszeres fizetéssel, de nem teszi, akkor is egy marha. A gyerekről is látta a lány anyja, mi-

kor végignyávogetta az összes vasárnap ebédet, így mesélte a szomszédban az asszony, hogy végignyávogetta, ezt a lekicsinyelő szót használta a gyerek beszédmódjára, hogy a szomszédok már ebből is lássák, mennyire semmibe veszi, hogy neki ez a felelősség mekkora nagy, a leves alatt és a hús alatt, s néha még a süteményt sem tudta úgy megenni, hogy ne panaszkodott volna. Mekkora? – kérdezett vissza néha az asszony, s a gyerek akkor szélesre nyitotta a szemét és mélyen nézett az asztalon túlra, mintha valami lenne oda elrejtve a levegőbe. Óriási – mondta, a gyerek feleségének az anyja el sem tudja képzelni, hogy mekkora, mert egy nagyobb bevásárlószatyornál nehezebbet még nem vitt, pedig ez egy zsák búzánál is nehezebb, mintha egy betonkeverő dőlt volna rá a testére.

A gyerekben nincs perspektíva – látta ezt a lány anyja, és innéttől fogva nem szerette a gyereket. Meg lehet pontosan nevezni azt a határt, ahonét nem, addig se igen, de attól fogva egyáltalán nem. A végső dőfést az

adta, mikor a barátnője elhívta, hogy menjen el velük a használtautó-piacra, mert az ő férjének az a mániája, hogy vegyen magának egy béemvét, olyasmit, mint a gyerekek is van. Mert a gyerekek volt egy béemvéje, vagyis hogy Skodája volt először, a faterjától maradt rá, de egy baleset során a Skoda szinte teljesen megsemmisült, nem is lehetett érteni, hogy a gyerek hogyan úszta meg, de vannak ilyen csodák, alig egy kis gerinchúzdással meg horzsolásokkal, s a bajt okozó lendróveres, hogy ne legyen bíróság, mert akkor ugrik a jogsi, részegen semmibe vett jobbkéz-szabályt elég nehéz megúszni, mondta a gyerekek, hogy vesz neki helyette egy másik kocsit, és ez lett a béemvé. Épp olyat akart venni a lány anyja barátnőjének a férje, s a feleség csak azért akart menni, nehogy átbasszák a fejét, mert olyan hülye különben, azt hiszi, ért az autókhoz, pedig semmi, az árus már messziről látja rajta, hogy ez az, akit meg lehet szívatni, és kellő időben azt mondja, hogy egy százassal olcsóbban csak magának, mert magáról látom, hogy nagyon értékeli, és jó kezekben lesz s a többi. És akkor a hülye férj simán megvesz dupla áron egy lopott kocsit, és oda akkor minden, mert fél évig sem tudják használni, mikor egy igazoltatásnál megnézik az alvázszámot, és hiába volt sósavval kimaratva, simán kiderítik, hogy mi a dörgés, és rögtön elveszik. Ők meg ott állnak, az egész család, ráadásul a férje még a szomszédból is elhívott valakit, hogy megy a Balcsira, és jöjjön, mert marha jó ez a kocsit, és vesznek matricát a pályára és kettőhússzal fognak menni.

Tulajdonképpen, ha nincs ez a kettőhúsz, akkor nem történik meg az eset, mert pont ez tűnt föl a rendőröknek, ahogy állnak ott, éppen szervezik,

hogy beugranak Siófokra csajokhoz, lóg a fülükön a mobiltelefon, és száznyolcvanig fel sem tűnik nekik, hogy valaki gyorsan megy, de a kettőhúsz, az igen. Mondja az egyik rendőrfickó a másiknak, nézd már, hát leszakad a pofám, hogy azzal a szar kasznival hogy teper... Persze csak pár kilométert tudott a gép ezzel a sebességgel menni, utána vissza kellett venni a lendületből, mert tényleg szétesett volna, úgyhogy az út nagyobbik részén pont százharminccal mentek, ami szabályos volt, csak itt, ahol a rendőrök álltak, tepertek kettőhússzal, így aztán nem volt nehéz beérni őket.

Hova siet, bassza meg – mondta az egyik, mikor beérték és kiállították a forgalomból, nem mentem gyorsan, mondta a férfi, csak százharminccal. Most, mondja a rendőr, de az előbb kettő fölött, hát van róla mérés meg fénykép. Na, a faszi akkor beismerte és mondta, hogy fizet érte, csak ne legyen komolyabb, meg is állapotok voltak volna, mikor aztán a rendőr, addig baszakodott a forgalmival, meg az alvázal, meg az adatokkal, és beszólt a központba, hogy nézzenek már utána. Bazmeg, ez egy lopott kocsit – kiálltotta el magát, ez bazmeg, el van lopva, rajta van a listán. Én nem, én nem loptam – hebegett a férfi, vettem az autópiacon, itt van az adásvételi. Jól átbaszták magát, mondta a rendőr, de hát meggyünk a Balatonra, itt van a sógor is a szomszédból, hát ne csinálja már és neki még egy tízese van erre a dologra, mire a rendőr, már nem lehet semmit, az a helyzet, hogy a központban is tudják, hogy itt van az autó, úgyhogy sítte vágnák, hogyha most elengedné. Akkor hogy menjünk Siófokra? – kérdezte a férfi. Hát ezzel a kocsival nem, mondta a rendőr, mert ezt most mi lefoglaljuk. És akkor kiszállítják őket, a pokrócokkal meg

a rántott hússal együtt, és ott állnak majd az emhetes leállósávjában az egész család meg a szomszéd. Hát ezt nem akarta a barátnő, ezért kísérte el a férjét, és hívta a barátnőt is, a gyerek feleségének anyját, hogy segítsen.

Ez a segítség azonban sem a feleség, sem a barátnő részéről nem volt eredményes. A végén épp az történt, ami miatt elkísérték, hogy az emhetesen ott ültek a pokrócokon és ették a rántott húst, hogy most mi a faszt csináljanak. De ez csak később történt, most ugye még meg sem volt az autó. Szóval elmentek a piacra, és akkor látta a lánynak az anyja, hogy egy pont olyan kocsi, mint a gyereké, háromszáznyolcvanezerért kapható. A kurva istenit – mondta az asszony. Mire a férfi, hogy mi van, Marikám – valami ilyesmit, ha éppen Marikának hívták volna az asszonyt, ahogyan hívhatták is volna, mert ez már túl volt a juliskás, mariskás időkön, de még előtte az erikás, edinásnak, és pláne előtte a biankásnak és nikisnek. Persze lehetett volna például Kati vagy Erzsi is, ami bármikor lehet egy ember, meg éppen Marika is, de nem az volt, és azon kívül is lehetett volna valami egészen különleges neve is, amiről a jó isten sem tudja, hogy honnét szerezték be a szülők, például volt a faluban egy Paula, aki nem a Mézga családdal egy időben, hanem a gyerek anyjával egy időben, vagyis messze a televíziózás előtti korban született. Szóval ezt az asszonyt akárhogy is hívhatták, valahogy ez volt a legszörnyűbb a névadásban, ez a bárki lehet bármi. Egyáltalán nem úgy van, mint a tárgyaknál, amik éppen azok, például fűrészes vagy asztal, amik. Az embereknél ez teljes mértékben a szülői, ezernyi szempontból befolyásolt akarattól, és rettenetes, elég csak a ruházkodásra nézni, hát hogy öltöznek általában, figyelembe sem veszik a

testalkatot s a személyiséget, összevissza a legelképezhetőbb holmikat képesek magukra öltetni, a legszörnyűbb színösszeállítás, hogy néha már azért fohászodik az ember, hogy vezessenek be egyenruhát, mint Kínában és az egyházi iskolákban, egy ilyen, ezernyi érdektől befolyásolt és önmagában is rettenetes izléstől függött az emberek neve, de ez a férfit nem érdekelte, mert ő pontosan tudta és gyerekkora óta megszokta, hisz majdnem egyidősek voltak, ennek az asszonynak a nevét, és azon a néven szólt hozzá.

Ennyibe kerül? – kérdezte az asszony. Ennyibe – mondta a férfi. Már-mint hogy ennyi az ára? – kérdezte újra az asszony hitetlenkedve. Ennyi, sőt ezen még rajta van a kereskedői jutalék is. Ez volt az utolsó csepp a pohárba, mármint nem a kereskedői jutalék, hanem az összeg alacsony volta. Az asszony akkor végérvényesen megutálta a gyereket, akinek egy szar kocsija van, olyan, amit pár százezerért meg lehet venni, és hiába béemvé, a béemvéből is vannak szarok, mint például az ő vejének a kocsija. S hogy ő, mármint az asszony ezt az autót értékesebbnek hitte hosszú ideig, s emiatt többre becsülte a gyereket, csak erősebbé tette benne a gyűlöletet, amit a lánya férje iránt érzett.

A gyerek úgy érezte, hogy az ő felesége emellett a rohadék asszony mellett áll ahelyett, hogy mellette, a férje mellett állna, s ez biztosan tegnap is kiderült, minimum ez kiderült, mert ez, ugye, mindig kiderül, bár nem tudta visszaidézni pontosan az eseményeket, hogy megint a pénz volt-e, amiből ő nem bír többet, adva van a fizetés az igazgatói járulékkal együtt, vagy a mosogatás, amit eleve utált, esetleg a műanyag kanna, ami falként emelkedett az asztalon épp a homloka előtt, szemmagasságban,

hogy néha azon át nézte csak a lányt, vagy mindez együtt. Ezért jött most ide a kocsmába, és mondta a fickónak, aki kérdezte, hogy az van, hogy otthon is szar, meg az iskolában is, kivagyok már a sok hülye picásától, vagy menstruálnak, vagy meg nem. Mindig van velük valami. Nem jó annak lenni, aki vagyok. Minek? Igazgatónak. Az előző igazgatónak jó volt, hogy ő igazgató. Mert ő az akart lenni – mondta a gyerek, én meg nem az. Meg más is van. Micsoda? – kérdezték. Meghalt az egyik legjobb haverom – mondta a gyerek, délelőtt hívta a suliban egy haverja Pestről, és ő mesélte, hogy hallotta-e, hogy meghalt az a srác a fősuliról, aki rajzos volt, marha tehetséges, a legtehetségesebb, biztosan emlékszik rá a gyerek. A gyereknek csak nehezen ugrott be, hogy kiról van szó, aha, szóval meghalt. Igen, mondta a telefonáló, már egy éve. Kurva sokat ivott, az volt, hogy elment otthonról a felesége, és akkor még pálinkát is rá a szokásos borra, és mire az asszony hazaért, a fickónak már vége volt, vagyis élt még a mentőben, de felesleges volt a fuvar. Hozhatták vissza másnap. Bazmeg – mondta a gyerek az irodában és kinyitotta a páncélt, amit annak idején az igazgató is, és elővette onnét a repi konyakot, töltött és ivott, talán többször is, a haverja halála épp arra hívta fel a figyelmét, ami a haverja halálának az oka, és ivott. Az az ő haverja volt és most már nincsen, úgy érezte, mintha ő maga szenvedte volna el ezt az eseményt, érezte, hogy hasogat a gyomra, és szétreped és bevérzi az egész belsejét, az összes belső szervet, s végül ezek a szervek belefulladnak a vérbe.

Amikor ezt végigfuttatta, a legjobb haverom volt – mondta magában, s hogy hiába volt tehetséges, vagy éppen az volt, hogy az volt, és nem

kellett Pesten, mehetett abba az isten háta mögötti faluba, de nem bírta ott, és elkezdett nagyon inni, mert mi mást tehetett volna. Szóval a halál közvetlen oka az ital, de az ital közvetlen oka a falu, a faluba költözés közvetlen oka pedig Budapest, ahol nem fogadták be, mert nem akarták, hogy valaki olyan is ott éljen, aki jobb náluk, jobb az összes budapesti festőnél, akik megállapodtak már régen abban, hogy senki nem árulja el, hogy a másik milyen nagyon szar festő, s akkor a másik sem fogja elárulni. Budapesten csak szar festők vannak, a jókat, amilyen például a gyereknek ez a haverja volt, nem engedik maguk közé. Így, ezzel az alattomos módszerrel ölik meg ezeket a tehetséges festőket, mert nekik sincs azbesztből a szervezetük, főleg, ha számításba vesszük, hogy milyen minőségű italokhoz jutnak hozzá abból az ócska, félállásos tanári fizetésből. Szóval csak idő kérdése, és kinyúlnak.

A kurva anyjukat, mondta a gyerek a kocsmában, hogy így elbántak a budapesti festők az ő haverjával. Így? – kérdezték a többiek. Így, bazmeg, az asszony meg végignézhette ezt a halált, pedig neki is volt agydagánata. Mije? – kérdezte az egyik ember, agydagánata volt – mondta a gyerek, az nem lehet, bazmeg, meg még azt ne mondd, hogy volt két gyerek, és azok meg bekerültek az intézetbe, mert ilyen nem történik, még Afrikában sincs, ahol mindenki écces. Pedig pont így volt, mondta a gyerek, hogy volt neki két gyereke, és az asszony is meghalt azóta, és hová kerülhettek volna máshová, mint Főtra a gyermekotthonba, és azt aztán tudni lehet, hogy milyen jövő vár rájuk. Olyan gecik, annyira utálják a tehetséges embereket, hogy még a családjukat is kiirtják.

A gyerek elmondta ezt a történetet, és a kocsmában mondták utána, hogy a gyerekekkel nagy baj van, mert olyanokat mond, hogy azt már csak az tudja kitalálni, akinek valami baja van, a fejükre mutattak: ott belül. Holott ez a történet majdnem szó szerint igaz volt, csak annyiban nem, hogy a gyereket nem a festők űzték vidékre, hanem egy tartozás elől menekült, amit még fiatalon szedett össze, és görgetett, s a korábbi heroinfogyasztásával volt kapcsolatban, s talán az igazsághoz hozzátartozik, hogy a két gyermek nem Főtra került, hanem a halott anya testvérehez, aki úgy nevelte őket, mint a saját gyermekeit. Semmit nem sajnált tőlük, hisz sajátja nem lehetett, nagyon rendesen, úgyhogy rettent csodálkozott, amikor először az egyik ment el tizennyolc évesen, ahogyan annak idején a gyerek öngyilkos nagybátyjának a gyerekei, vagy annak az asszonynak a gyereke, aki egyedül nevelte fel, apa nélkül, szó szerint vállalva a nélkülözést és boldogtalanságot, s mondta neki, hogy te nem vagy az anyánk, aztán, amikor ez lehetséges volt, a másik is lelépett, s ő ott maradt anyagilag és érzelmi-
leg teljesen kifosztva. De mért épp ez történt volna? Nem hihető, hogy ennyi emberrel ugyanaz történt, hogy a hálátlan gyermekei teszik boldogtalaná. Pedig a véletlenszerűség, ami jellemzi az emberi sorsokat, éppen úgy magában hordozza, hogy mindenki-
vel ugyanaz történik, mint azt, hogy teljesen más. Akár a kockadobásnál, ha háromszor hatost dob az ember, akkor sincs biztosíték arra, hogy negyedszer nem hatos lesz, hanem egy egészen más szám, például négyes, hogy az imént említett nővér sorsa, mivel már másik két alkalommal is hasonló sorsot ismerhettünk meg másképp, a fentebbiekkel el-

lentétesen alakul. A gyerekek valóban elmennek tizennyolc évesen, de nem azért, mert gyűlölik a pótanyát, hanem mert az egyetlen egy megszűnt városban van, ahová bejárni nem tudhatnak, kollégisták lesznek, majd a diplomát követően a lány is és a fiú is jól jövedelmező állásba kerülnek, a lány az ingatlanüzletbe asszimilálódik, mert az ebben az időben viszonylag szabad terep volt még, a fiú pedig egy gazdasági tanácsadó cégnél helyezkedik el, ahol több tucat közgazdász serteperfél, és minden különösebb felelőség nélkül oszt tanácsokat súlyos milliókért s juttat a honorárium kifizetését követően csődbe cégeket. A két testvér felnőttként is megtartotta a jó viszonyt, egymáshoz közel vásároltak házat az agglomerációban, na jó, nem az agglomeráció központjaiban, pl. Budaörsön vagy Budakeszin, hanem a peremvidéken, Zsámbékon, s a pót-mamát, akit mindvégig szerettek, és hálásak voltak neki azért, hogy nem állami gondozásba kerültek, borítékolva így az életük szétzúllását, felköltöztették magukhoz, helyesebben a lányhoz, mert ott volt egy kicsike ház is az udvarban a nagy ház mellett, s a néni, mert akkorra már ez a nővér tényleg néni lett, ott éledgett és vigyázott az unokákra, helyesebben a pótunokákra, s a gyerekek nagyon szerették, mert ő is szerette a gyerekeket. Mesélt nekik az ufókról, mert amióta látott egy ilyen műsort a tévében, örökösen az ufókról álmodott, s mondta, hogy mekkora hülyeség ezeket nem azonosítható tárgynak nevezni, amikor pontosan lehet tudni, hogy ezek az angyalok, persze csak kevesen látják őket, mert milyen világban élünk. Milyenben? – kérdezték a gyerekek. Gyalázatosan, mondta a néni, holott az ő élete számára ez a világ pont a jóságos arcát mutatta.

Ám az igazsághoz hozzátartozik, hogy a kocka nem a négyest mutatta.

***

Kurva szar – gondolta a gyerek hazafelé menet, hogy meghalt a legjobb haverja, s amikor a lány megkérdezte, hogy mi van, akkor is azt mondta, hogy kurva szar, hogy meghalt a legjobb haverom, mire az asszony mondta, hogy erről a haverodról nem is hallottam még, nem gondoltam volna, hogy ez neked a legjobb haverod volt, s hogy azok, akikről úgy tudtam eddig, hogy a legjobb haverjaid, akkor azok micsodák. A gyerek nem szólt semmit, utálta az asszonyt, hogy ennyire nem volt benne érzés, és más haverjai felemlegetésével tovább fokozza az ő fájdalmát, s még e fokozott fájdalom láttán sem sajnálja őt azért, mert a legjobb haverjával így elbánt az élet.

Van valami vacsorára? – kérdezte. A konyhában – mondta az asszony. Akkor a gyerek kiment, hogy megegye. Paprikás csirke volt, nem is tudta eldönteni, hogy azt a felesége főzte vagy az anyja hozta, mert az anyja hozni szokott, hogy ne kelljen az asszonymnak mindig főznie. Hidegen ette, lábából. Hideg vacsorát kellennem, mondta magában, hogy itt még a meleg étel is hideg, a hideg meg be van fagyasztva, nevetett, de csak belül, mert a logika továbbvitte a gondolatot, de aztán hamarosan visszalendült a hideg meleg vacsora érzetébe, ami fájdalmas volt, legalábbis mindent elkövetett, hogy fájdalmas legyen. A nagyüvegből uborkát halászott elő, az uborkalétől csordult meg az arcán a paprikás szaft, mert különben nem, csak ott fénylett volna egy helyben, az arcbőr sem tudta annyira átmelegíteni, hogy folyós legyen, de ahogy az uborkát harapta, kifreccsent oldalra a lé és azzal együtt kezdett el folyni

a szaft, csak akkor törölte le, amikor elérte az ajka alját. A kézfejjével. Aztán előkotorta a műanyag kannát, a kiskanál mellé volt csúsztatva, és újra felépítette szemmagasságban a falat, poharat tett le, koppant, ahogy ivott, a pohár széle maszatos lett a szájától. A lány kijött a konyhába, s azt akarta mondani, hogy megmelegíti, vagy hogy mért eszed hidegen, de végül nem mondta, nem akarta, hogy a gyerek azt mondja, most már mindegy, jóllaktam, vagy hogy nem volt, ki megmelegítse, amikor épp hozzáfogtam, ilyen a sorsom, úgyhogy az asszony, rettenetesen attól, hogy a kedvessége a legdurvább szavakat fogja a gyerekből kifakasztani, inkább azt mondta, hogy mért kell még most is inni, holnap az iskola, meg épp elég volt az, ami a kocsmában. Inni kell, mondta erre a gyerek, mert szomjas vagyok erre a hideg szarra, meg nem akarom elbaszni a gyomromat – így beszélt, mert ivott, s akkor sok szó megváltozik a nyelvén. – Az alkohol meg olyan, hogy rendben tartja a gyomrot. S akkor újra eszébe jutott a legjobb haverja, aki meghalt egy éve, hogy az ő gyomrával hogy elbánt az alkohol, de az nem az alkohol volt, helyesbített a gondolatain, mert az alkohol már csak következmény volt, és neki nem azért kellett innia, mert a gyomrát elbaszta a megmelegedett zsíros szar, hanem mert a lelke volt szétbaszva, és ahhoz kellett annyira sok ital, hogy az rendbe jöjjön. Az az igazi tét, a lélek redbehozatala, az nagyobb, mint a gyomoré. S a léleknek, a gyerek haverjának a lelkének nem volt semmi elég. Végül a gyomor meg nem bírta, vagy megbeszélte a lélekkel, hogy figyelj, nincs más megoldás, itt ülhet ez a test még évekig, tarthatja fogságban ezt a lelket, de minnek. A lélek is érdekelt volt a kiszabadulásban, mert ez egy alapvető vágy

a lélekben, hogy örökösen meg akar szabadulni a testétől, ami korlátok közé szorítja. Test nélkül szárnyalhatna, bejárhatná a világ minden szegletét, de így, testtel együtt, szinte mozgás-képtelen, a kocsmáig elvánszorognia kibírhatatlan fáradság. Jó – mondta a lélek a gyomornak, akkor most én annyi alkoholt igénylek, amennyivel ki tudjuk lyukasztani a faladat, s pont akkor, amikor nincs a közelben senki, az agydaganatos lány elmegy gimnáziumi osztálytalálkozóra, nincs túl nagy kedve, de hát lehet, hogy ez az utolsó, ha nem tudják megműteni, márpedig nem tudják, ezt mondta az orvos, és a sugár sem használ, ezt még nem tudta, hogy nem, csak később derült ki, hogy felesleges volt a haját kihullatni és annyi rossz napot okoznia magának élete utolsó szakaszában. Szóval akkor, mikor ez a feleség elmegy otthonról, s a gyerekeket meg beadja a testvéréhez, hogy a férfi nyugodtan ellegyen. Szóval akkor. Persze, hogy ki hozta a döntést, a test-e vagy a lélek, nem lehet tudni, az biztos, hogy ez a Pestről menekült festő épp akkor ivott ilyen mennyiséget, amikor nem volt a közelben segítség.

A lány kiment a konyhából, mert nem akarta folytatni, nincs az az ember már abban az állapotban, hogy értelme lenne valamiről meggyőzni, a szeme, mint az ablak, üres, csak a gyűlölet szikrázik benne, amit a lány iránt s rajta keresztül feltehetőleg az egész világ iránt érzett. Bement a szobába, a rossz nevű gyerek ott volt a franciaágy mellett a kiságyban, és lefeküdt. Amikor a férfi bejött a konyhából, már majdnem aludt, de hallotta, hogy elkezd, az igazgatóság, hogy igazgató vagyok, az az oka mindennek. A nő örült, hogy most nem ő van soron, hogy ő az oka mindennek. Hagyd abba – mondta akkor, kicsit a félálomból

kiszólva, halkan. – Nekem fontosabb a te egészséged, mint az, hogy most te vagy az igazgató. Nekem fontosabb, hogy te boldog legyél, egy boldogtalan emberrel mit is kezdhetnék.

A gyereknek nagyon jólesett ez a biztatás, hogy a felesége most mellette áll abban a döntésében, amit tulajdonképpen már meghozott, hogy az első adandó alkalommal felmond, csak az adandósághoz az is kell, hogy a felesége mellette legyen, s most mellette van. Nem tudta, hogy ez egy általános női tulajdonság, hogy a feleség örökösen a férj bukását akarja elősegíteni, hogy aztán a bukott embert megtapossa, hogy diadalt ülhesen a megtiport ember fölött, hogy íme, azt hitted, lesz belőled valami, hogy mocskos testeddel belakod a világot, hogy szennyes akaratoddal meghódítod a földet, de nem vagy képes semmire, nem lehet belőled semmi, ha én nem akarom, csak egy félredobott felmosóröngy. A nők ösztönös pusztítási vágyáról ekkor még semmit nem tudott a gyerek, és most örült, hogy érti őt az asszony, s odahúzódott mellé, és hazudozott, de nem tudta, hogy mindaz, amit mond, hazugság. Hazudozott, hogy akkor majd minden más lesz, igaz, persze minden más lett, de nem olyan értelemben, mint ahogyan itt elgondolta. A lány orrába vágott a szájban bomladozó alkohol és hús szaga, mintha beelégatta volna a fejét a mosogatótálba, hogy az orra majdnem a vízhez ért. Késő van már – mondta a lány, hogy fáradt, s próbálta az orrát kiszabadítani a szagból, de nem sikerült, a gyerek annyira fújtatott, hogy nem volt hová menekülni. Először az orr szokott bele a szagba, mikor észlelte, hogy nincs más választása, aztán a test többi része is elfogadta az elkövetkező percek, a gyerek akaratát.